

παύ μὲτ' ἄλλω, 14 ὡς Φησι φάσγων ἐν τῷ περὶ μακροβίων, βιοῦς ἑπτὰ καὶ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν 15 ὡς δὲ Κρήτες λέγουσι, ἐνός δόντα τριακσία ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Καλοφώνιος ἀκηρόναι Φησι, ἕτταρα πρὸς τοὺς πενήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἐποίησε δὲ Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσιν καὶ ἑσπονίαν, ἑπὶ πεντακισχίλια Ἀργούσ ναυπηγίαν τε, καὶ ἰασοῦς εἰς Κίλχους ἀπόπλου, 112 ἑπὶ ἑξακισχίλια πεντακσία. * συνέγραψε δὲ καὶ καταλογάδην περὶ θυσιῶν, καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας, καὶ περὶ Μίνω καὶ Ραδαμάνθους, εἰς ἑπὶ τετρακισχίλια. ἰδρύσατο δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίους τὸ ἱερὸν τῶν σεμνῶν θεῶν, ὡς Φησι Λέβων ὁ Ἀργεῖος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. λέγεται δὲ καὶ πρῶτος οἰκίας καὶ ἀγροῦς καθίραι, καὶ ἱερὰ ἰδρύσασθαι. εἰσὶ δ' οἱ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, 16 ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπαῖτῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ ἐπιστολὴ πρὸς Σόλωνα τὸν νομοθέτην, περιέχουσα πολιτείαν ἣν διέταξε Κρησὶ Μίνως. ἀλλὰ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς περὶ ἑσπονίμων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, διελέγγχην πειράται τῆν ἐπιστολὴν ὡς νεωρὰν, καὶ μὴ τῇ Κρητικῇ Φωνῇ γεγραμμένην, Ἀτθίδι δὲ, καὶ ταύτην νέαν. ἐγὼ δὲ καὶ ἀλληγεῖρον ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτως.

Επιμενίδης Σόλωνι.

113 * Θάρρει, ὦ ἑταίρε. αἰ γὰρ ἐτιθηθεύουσιν Ἀθηναίους καὶ μὴ ἐνομιμμένοις ἐπεβήκατο Πεισίστρατος, ἔρχε καὶ τὸν ἀρχὸν αἰεὶ, ἀνδραποδίζόμενος τῶς πολιτείας, νῦν δὲ οὐ κακῶς ἀνδρας δουλεύεται τοὶ μεμνημένοι τῆς Σόλωνος μαρτυρίας, 17 ἀλλ' ἄντι

14 ὡς Γεώργιος Σφάγγος. Item Φλόγων. Et paulo post, ἰὸς δόντας τριακσίαν. H. Steph. Ὡς φησι Φάσγων ἐν τῷ περὶ μακροβίων] Phlogonem alibi laudari non memini: Φλόγων igitur melius in alibi codd. ut & Stephanus, & Sambucus, testantur. Idem ille est cujus fragmentum edidit Xylander. H. Steph. 15 ὡς δὲ Κρήτες λέγουσι ἰὸς δόντα τριακσία] De hoc ita scriptum est apud Apollonium: λέγουσι δὲ οἱ Κρήτες (ὡς φησι Φάσγων) ἑπὶ βιόματα ἐνὶ ἑκατόν πέντε ἑκατόν ἀποκρίσιν. Ego ἰκαίον πέντε ἑκατόν καὶ ἑπτά, ita enim scripsisse Theopompum auctores sunt Plinius, & Valerius Maximus. Alioqui cumus quanta sit in numeris apud veteres discrepantia: conspiciendi quod modo dicebat Laërtius, dormiisse in antro Epi-

migravit è vita, ætatis suæ anno centesimo quinquagesimo septimo, ut ait Phlego in libro de Longævis: sicut autem Cretenfes tradunt, ducentesimo nonagesimonono. Xenophanes verò Colophonius audivit se dixit, centesimo quinquagesimo quarto. Scripsit autem Curetum et Corybantum Generationem, et Theogoniam, ad quinque millia versuum. Argus quoque navis Fabricam, et Iafonis in Colchon Navigationem, ad sex millia et quingentos versus. * Scripsit et profa oratione de Sacrificiis, et Republica Cretenfium; ac præterea de Minos et Rhadamantho, ad quatuor millia versuum. Edificavit et apud Athenienses Fanum verendrum deorum, ut ait Lobon Argivus in libro de Pœtis. Fertur etiam primus domus atque agros expiisse, delubraque ærefisse. Sunt qui illum non obdormisse, sed ad tempus expatiatum afferent, intentum videlicet radicibus secandis. Extat ipsius ad Solonem conditorem legum epitola, de ea Republica quam Minos Cretenfibus tradidit. Sed Demetrius Magneses in libro de Pœtis, ac Scriptoriis æquivoçis, epistolam ut recentem neque Cretenfis, sed Attica locutione, ipsa- que non satis antiqua scriptam, arguere nititur. Ego et aliam ipsius epistolam reperi in hunc modum.

Επιμενίδης Σολοι.

* Confide ὁ amico. Si enim vel fervire affuctos, vel non bonis legibus utentes Athenienses adortus fuisset Pisistratus, imperium profecto diuturnum habuisset: ceterum viros haud fane malos, aut ignavos fervire compulset, sed qui monitorum Solo-

menidem annos LVII. quum alii τ. tantum dicant. Suidas vixisse annos CL. dormiisse VI. Idem. 16 Ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπαῖτῆσαι ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.] Mirum Suidam legisse, χρόνον ἰνα ἀσπαῖται αἰ, quod voluit intelligi, ἀσπονη κωμικῆ, εἰς ἀfirmate autem, nunquam tamen Laërtium fuisse locutum. nam ut χρόνος pro anno accipiatur, recentioris idiomatis est. Idem. 17 Ἀντί τῆς παλαιᾶς ἀρχῆς.] Turpe mendium. Lege πάλαι, ἀντὶ τῆς παλαιᾶς, Dorica consuetudine, Sapph. Οὐ γὰρ πῶν χρόνι ἴδω Τῶν ἐν Πλατίδι. Sic apud Pindarum non fenecl. Idem. Ignominia filium æge ferant.] Ego quidem Pisistratus

nis memores præ pudore ingemiscant, fervire tyrannidi diutius haudquamquam ferrent. Verum etsi Pisistratus civitatem occuparit, non tamen ad illius liberos imperium spero perventurum. Est enim perdifficile hinc omnibus liberis, quique optimis legibus utantur, sub servitute durare. Tu autem noli quæso vagus agi, sed in Cretam venire ad nos matura, ubi tyrannus nullus cuiquam molestus est. Si vero illius amici forte, ut sit, in itinere incidere, metuo ne quid sinistri tibi eveniat. 114 * Hac ille. Quidam, Demetrio auctore, tradunt, accipere solitam à nymphis cibum, eumque intra bovis ungulam conditum fervare; paulatimque inde fumere, nullaque exinde egestione indigere, neque visum unquam edere. Meminit hujus et Timæus in secunda. Sunt item qui dicant, Cretenfes illi sacrificia offerre, ut Deo. Ajunt et divinationis fuisse pericillimum. Siquidem cum apud Athenienses Munychiam vidisset, ignorare eos dixisse, quantarum cladium causa locus ille futurus esset; quod si scirent, dentibus illud castrum discerpturos. Hæc autem prædixit multis ante temporibus. Fertur et primus se Æacum

nam ignominia filium propterea nominari puto, quia Hippocrates pater Olympicæ sacrificans offensus illo notatus est, quo nasciturus ex eo tyrannus portendebatur. quæ de re in Chilonis vita dixi, Herodotique verba attuli. An ignominia filium appellat tyrannum? Aldob. 18 Αἰδὶ πῶ πλατίδι] Puto legendum πλατίδι, & πλατίδι convenienter ita dictam puto, ut ἄπιτος, nec abhorret hinc nisi fallor quod Pollux docet, πλατίδι vocari πῶλον quæ sit magna. Possit & πλατίδι positum videri pro πλατίδι subaudi γῆν. H. Steph. 19 Εἰμι ἄ νυμφῆσι quiddam cibi accepisse.] Plutarchus Epimenidem nymphæ filium fuisse tradit, cui nomen fuerit Balce: ut mirum non sit à nymphis cibum accepisse nymphæ filium. Plutarchus in vita Solonis c. 29. a. Aldob. 20 Εἰδομάτι] ἄλιμος intelligit, de quo mentio est apud Plutarchum, Tzetzen & alios, vide Græcos interpretres Hæliodii. H. Steph. 21 Nulla reliquias tuas cibus depulstone indigne.] Græce, ῥαδιμῆμα κινεῖσθαι ἀποκριεῖν. ἀποκριεῖν, quæ vox est medicorum, quam illi excretionem appellant, & reliquias tuas depulstone ego verti: in quo Cicero nem sequor auctorem, qui in libris de natura Deorum sic loquitur: Quædam tamen sunt reliquias tuas depulstone, tum ἀπινεστέως se mistissis, tum ῥελευστέως, hæc difficile dicta est; sed tamen præter eandem est, ne quid habeat injucunditatis oratio. Aldob. DIOGENIS LAERTII.

οντι παῖδα ἀισχύνας, οὐδὲ ἀνέχονται τυραννοῦμενοι. ἀλλ' αἰνε Πεισίστρατος κατασχεθὶ τὰν πόλιν, οὐ μὲν ἐς παῖδας τῆν ἔλπειμα τὸ κράτος ἔχσθαι. δυσμάχων γὰρ, ἀνθρώπων ἐλευθερία ζαντας ἐν τῆμῶν ἀριστοῖς, δουλεύς ἕμεν. τὸ δὲ μὴ ἀλάσθαι, ἀλλ' ἔρπε ἐς Κρήτην πὸν ἄμμε, τούτῃ γὰρ οὐκ εἴσεται τοὶ δεινός ἐς μαναρρῶς. 18 αἰ δὲ πῆ πλατεῖν ἐγκύρωσιν τῆν τοὶ Φίλοι, δειμαίνω μὴ τι δεινὸν πάθης. * Καὶ οὗτος μὲν αἰε. φησὶ δὲ Δημήτριος τινὰς 114 ἰστορεῖν, 19 ὡς λάβει παρὰ νυμφῶν 20 ἔδομάτι, καὶ Φυλάττοι ἐν χηλῇ βοῶς. πρὸς Φερέμενίς τε κατ' ἔλγρον, 21 μηδεμίᾳ κενούσθαι ἀποκριεῖν, μηδὲ ὀφθῆναι ποτὲ ἐσθῆν. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ. λέγουσι δὲ τίνες ἐτι Κρήτες αὐτοῦ θύουσιν ὡς θεῷ. 22 Φασὶ γὰρ καὶ γνωστικῶτατον γεγενῆσαι. 23 ἰδόντα γούν τῆν Μουνυχίαν παρ' Ἀθηναίους, ἀργεῖν, Φάναι, αὐτοῦς, ὅταν κακῶν αἰτίων ἴσται τούτῃ τὸ χροῖον αὐτοῖς: ἐπεὶ κὰν τῶς ἐδοῦσιν αὐτὸ διαφορήσαι. 24 ταῦτα ἔλεγε τοσούτους πρότερον χρόνους. λέγεται δὲ 25 ὡς καstrum discerpturos. Hæc autem prædixit multis ante temporibus. Fertur et primus se Æacum

sum non fenecl dictum Aristotelis de vaticinationibus Epimenidis: quem ille negat πρὶ τῶν ἰουαῖνος solitum μετανοῆσαι: sed tantum πρὶ τῶν γνωστικῶν μὲν, ἀδελφῶν δὲ. Atqui quæ hodie extant cum apud Platoneam, tum apud alios, ejus divinationes pleræque omnes sunt de rebus futuris. H. Steph. 23 Εἰδομάτι] ἄλιμος intelligit, de quo mentio est apud Plutarchum, Tzetzen & alios, vide Græcos interpretres Hæliodii. H. Steph. 24 Ταῦτα ἔλεγε τοσούτους πρότερον χρόνους.] Plutarchus in Solonis vita idem omnino de Epimenide loquens. Verba ejus hæc sunt. λέγεται δὲ τῆν μουνυχίαν ἰδὼν, καὶ καταμαθὼν πάλαι χρόνον, ἰδὼν πρὶ τῶν πωρίων ἄντων, ὡς ἐφ' ἃ ἴσται τῶν μέλλοντας ἀποκριεῖν, ἐσφραγίῳ γὰρ ἀποκρίεσθαι αὐτοῦ ἐσθῆν, ἢ πρὸς ἄλλο ἴσται τῶν πῶν ἀποκρίεσθαι τῶν χροῖων. quo in loco alius εἰρηστικῶτα ἄ Thalete similiter prædictum commemorat. Plutarchus cap. 29. a. Erat Munychia portus facilis ad occupandum, difficilis expugnati. Aldob. 25 Ὡς καὶ πρῶτος ἀντὶν ἰακῶν ἀργεῖν.] Mallim πρῶτον, prius, locus mihi suspicatus. H. Steph. K

καὶ πρῶτος αὐτὸν διακόνει λέγει, καὶ Λακεδαιμονίως προεῖπαι τὴν ὑπὸ Ἀρκάδων ἀλώσειν προσπιθῆναι τε πολλὰς ἀναθεβαικίνας. * Θείπομπος δ' ἐν τοῖς θαυμασίοις, κατασκευάζοντος αὐτοῦ τὸ τῶν νυμφῶν ἱερὸν, βαγγῆνα Φωνὴν ἐξ εὐρανοῦ, Ἐπιμενίδην, μὴ νυμφῶν, ἀλλὰ Διός. Κρησὶ τε προεῖπεν τὴν Λακεδαιμονίων ἔγταν ὑπὸ Ἀρκάδων, καθάπερ προείρηται. καὶ δὴ κατέλιθθησαν πρὸς Ὀρχομενῶ. γηράσαι τε ἐν τοσαύταις ἡμέραις αὐτὸν ὅσα περ ἔτη κατεκυμῆθη· καὶ γὰρ τοῦτο Φησὶ Θείπομπος. 7 Μυρώνανος δ' ἐν ἑμοῖσι Φησὶν, 23 ὅτι Κούρητα αὐτὸν ἐκάλεον Κρητες, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ Φυλάττασι Λακεδαιμόνιοι παρ' αὐτοῖς, κατὰ τὸ λογίον, ὡς Φησὶ Σωσίβιος ὁ Ἀλέκων. γυγνῶσι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαι ἀλλοὶ δύο· ὁ τε γενεαλόγος, καὶ τρίτος ὁ Δωριεὶ γυγνῶσι περὶ βέδου.

26. Lacedaemoniūque cladon ex Arcalibus profectam praedixisse. Hec clades accepta est à Lacedaemoniis sub Eurycrate Anaximandri filio, & Archidamo Anaxidami filio, Lacedaemone regnantibus. Aldob.
27. Μυρωνιάδης ἡ ἡμοῖσι. Titulus hujus libri erat, Μυρωνιάδης ἡμοῖσι κεφάλαια. Laudam etiam Graeci per sepe Sphaerippon in Ομοῖσι, & Aristonem Ceuum in Ομοῖσι ἡμοῖσι. If. C. S. Jamb.

Φ Ε Ρ Ε Κ Τ Ή Η Σ.

116 * 2 Φερεκύδης, Βαδύος, Σύριος, καθά Φησιν Ἀλέξανδρος ἐν διαδοχαῖς, Πιττακοῦ διακῆκος. τούτων Φησὶ Θείπομπος πρῶτον περὶ Φύσειος καὶ θεῶν Ἑλλήσι γράψαι. πᾶλλα δὲ καὶ θαυμασία λέγεται περὶ αὐτοῦ. καὶ γὰρ 2 παρὰ τὸν αἰγυλιὸν τῆς Σάμου περιπατοῦντα, καὶ ναῦν οὐροδρομοῦσαν ἰδόντα, εἰπεῖν ὡς μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καταδύσει. 3 καὶ ἀνημθέντος ἐκ Φρέατος ὕδατος.

1. Φερεκύδης, Βαδύος. Suidas & Strabo lib. 10. Βαδύος. If. C. S. Jamb.
Φερεκύδης Βαδύος Σύριος. Cicero lib. 11. Tulle. quest. c. 16. Pherecydes, inquit, Syrius primus dixit animata hominum esse semperque. Est autem Syrus insula, de qua in extrema hac vita. Plinius Syrium dicit. Est autem idem omnino Syrium & Syrium dicitur. Libuit tamen hoc notare, quia Cicero Syrium semper.

dixisse; Lacedaemonisque praedixisse civitatem, quam passuri erant ab Arcadibus; ac seipsum reviviscere saepe simulasse. * Theopompus autem in Mirabilibus refert, cum nympharum templum aedificaret, vocem ex caelo lapsam: Epimenides, non nymphis, sed Jovi dedicato. Creten-sibus item pronuntiaffe belli exitum, quod inter Arcades et Lacedaemonios agebatur, eum quem praediximus. quippe victi sunt ad Orchomenum. Senuisse illum intra tot dies quot obdormisset annos, non defuit qui asseverent; hoc enim Theopompus ait. Hunc à Creten-sibus Curetem appellari solitum, Myronianus in Similibus auctor est. Corpus ejus apud se Lacedaemonii servant, responso quodam admoniti, ut refert Sossibius Lacedaemon. Fuerunt alii duo Epimenides; cum is qui Genealogis scriptit, tum tertius, qui Doricè Rhodi historiam condidit.

28. Creten-ses aut ipsum Curetem vocavisse. Plutarchus in Solonis vita Epimenidem non illum quidem à Creten-sibus, sed ab hominibus illius aetatis Curetem nominatum esse testatur suis verbis. Δὴ καὶ παρὰ νέμει ὅμοια βέλτε, καὶ κούρητα νῆσ αὐτοῦ οἱ σῆς ἀθηναῖοι προσέχουσιν. Plutarchus c. 29. a. Aldob.
29. Δωριεῖ. Γράφεται Δωριή, quo dicitur modo infra, τῆ ἰαὴ γυγνῶσι. Henr. Steph.

PHERECYDES.

* Pherecydes Badys filius, Syrius, ut in 116 Succellionibus Alexander tradit, Pittacii auditor fuit. Eum Theopompus affert primum omnium de Natura, et de Diis scripsisse. Plurima de illo et stupenda memorantur. Deambulante enim secus litus Samium, cum intuitus fuisset navem plenam velis currentem, post paulum mergendam praedixisse, atque ut dixerat, se inspectante, contigisse. Haustum quoque

numquam Syrium dicit. Plinius igitur lib. 7. cap. 46. praedixit, inquit, orationem condere Pherecydes Syrium insulam. Aldob.
2. Παρὰ τὸν αἰγυλιὸν τῆς Σάμου περιπατοῦντα. Scribe Σάμου ex Porphyrio apud Eusebium. Nam Theopompum in haturum divinationum narratione sequitur hic auctor. omnino adi Porphyrium. If. C. S. Jamb.
3. Et cum ex puteo aquam haussem biberet, triduo

aquam ex puteo cum biberet, post diem tertium terrae motum futurum praedixisse, atque ita factum esse. Cum demum Messaniam ascendisset in Olympiam, Perillo hospiti consuluisse, cum tota familia inde migrare maturaret; neglexisse illum, Messaniamque paulo post captam ab hostibus fuisse. * Lacedaemoniis solitum dicere, Neque aurum neque argentum honorandum, ut Theopompus in Mirabilibus scribit. Praecipisse hoc sibi in somnis Herculem, quem et eadem nocte Regibus, Pherecydi ut obtemperant, jussisse. Sunt qui Pythagorae ista adscribant. Tradit Hermippus illum cum inter Ephesios atque Magnesium vigeret bellam, cupereturque Ephesios vincere, quendam ex praetereuntibus interrogasse, unde esset? et cum se ille Ephesium dixisset, adiecisset; Trahe me per cura, et in agro Magnesium pone, civibusque tuis annuntia, ut parta victoria me in eo loco sepeliant. * Hac Pherecydis mandata ille civibus renuntiavit, qui postredie commisso perulo, Magnesium fundant, victoresque Pherecydem ex vita migrasse compererunt, quem etiam sepelientes ibi magnifice honoraverunt. Quidam profectum Delphos à monte Corycio seipsum deiecisse ajunt. Aristoxenus vero, in libro de Pythagora ejusque familiaribus, refert illum morbo absumptum, et à Pythagora in Delo sepultum esse. Alii à pediculis consumptum obisse diem tradunt. Cum autem à Pythagora, qui visitandi gratia advenerat, ut sese haberet interrogatus esset, digitum emisisset per ja-

terra motum futurum praedixisse. Qua de re Cicero lib. 1. divinac. c. 13. b. mentionem facit his verbis. Ne Pherecydes quidem ille Pythagora magister, potius divinus habebatur, quam physici, qui cum vidisset haustam aquam de jugi puteo, terra motum dixit instare, quo quidem Cicero loco fortasse (ut obicit hoc dicitur) visisset pro vidisset legendum est. quippe verisimilis est ex gustu aquae terrae motum praenosci potuisse, quam ex visu, propterea, quod ex gustu vaporis vis sentitur, quae terrae motum efficere potest, visu autem non sentitur. De hac Pherecydis praedictione mentionem quoque facit Plinius lib. 2. cap. 79. Perhibetur, inquit, et Pherecydes Pythagora doctorem alia conjelatio, sed et illa divina. Haustu aqua è puteo praesens ac praedixit ibi terrae motum. Aldob.
4. Ἀνῆκα τὴ ἐν Ὀλομπ. ἢ Μορτίον. Scrib. ἀπ' Ὀλομπίας, vel ἢ Ὀλομπ. If. C. S. Jamb.

πόντα, προεῖπεν ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός. καὶ γενέσθαι. 1 ἀνῆκα τε εἰς Ὀλομπίαν ἐς Μεσσηνίην, τῷ ξένῳ Περιλλῶ συμβουλεύσαι μετακίσει μετὰ τῶν οἰκισίων, καὶ τὸν μὴ πισθῆναι Μεσσηνίην δὲ ἐαλακίνας. * καὶ Λακεδαιμονίως εἰπεῖν, μήτε χρυσὸν μήτε ἀργυρον, ὡς Φησὶ Θεόπομπος ἐν τοῖς θαυμασίοις. προστάξαι δὲ αὐτῷ ἕναρ τοῦτον τὸν ἱεροκλέην, ἐν καὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασιλεῦσι κελύσειν φερεκύδη πείθεισθαι. ἐνιοὶ δὲ 3 Πυθαγόρῳ περιάπτουσι ταῦτα. Φησὶ δ' Ἐρμιππος, πολέμου συνεστῶτος Ἐφείσιος καὶ Μάγνησι, βουλομένου τοῖς Ἐφείσιος κηῖσαι, πείθεισθαι τινος παριόντος παθῆναι; ταῦ δ' εἰπόντος, Ἐξ Ἐφείσου, ἔλκυσόν με τῶν, ἔφη, τῶν σκελῶν, καὶ θεὸς εἰς τὴν τῶν Μαγνητῶν χώραν, καὶ ἀπάγγειλόν σου τοῖς πελάγαις, μετὰ τὸ κηῖσαι, αὐτῶν με βάσαι. * ἔπειτα Φησὶν τε ταῦτα φερεκύδην ὁ μὲν ἀπάγγειλεν. εἰ δὲ, μετὰ μίαν ἡμέραν, κρατούσι τῶν Μαγνητῶν, καὶ τὸν τε φερεκύδην μεταλλάξαντα βῆσπτον ἐαυτοῦ, καὶ μεγαλοπρεπῶς τιμῶσιν. ἐνιοὶ δὲ Φασιν ἔλθοντα εἰς Δελφοῦς ἀπὸ τοῦ Κωρυκίου ὄρους αὐτὸν δισκῆσαι. Ἀριστόξενος δ', ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου καὶ τῶν γνωρίμων αὐτοῦ, Φησὶ, νοσήσαντα αὐτὸν ὑπὸ Πυθαγόρου ταφῆναι ἐν Δήλῳ. 6 εἰ δὲ, Φθειρισάσαντα τὸν βίον τελευτήσαι, ὅτε καὶ Πυθαγόρου παραγενομένου καὶ πυθαγορείου πῶς διακίετο, διαβαλόντα τῆς θύρας τὸν δακτυ-

5 Πυθαγόρῳ περιάπτουσι ταῦτα. Andronin Tripodic. Idem.
6. Οἱ δὲ φθειρισάσαντα. Accedunt huic sententiae Plutarchus in Sylla. Pausanias in Atticis, Aristoteles lib. v. extremo De hist. animalium, & Alianus, quem vide lib. iv. cap. xviii. & lib. v. cap. II. Idem.
Alii praedictionem hanc confirmantem ostendunt obisse. Idem mortis genus tradit Alianus lib. 4. de varia hist. cap. 28. Φερεκύδης, inquit, ἰ Σίριος τὸν βίον ἔτελεσεν, τὸ ἀέθρον κατιστηρίψαι, τὸ παρὰ τὸν ὄφθαλμόν ἐπὶ τῶν φθειρῶν ἀλαβήντος, addit quoque causam, cujus Delios auctores facit, in quorum insula cum aliquando cum discipulis suis sederet, cum multa multa de se ac de sua sapientia inaniter iactasse ajunt, tum illud quoque adiecisse, se, tamen nulli deo sacrificaret, nihil tamen pejus vitam acturum, quam qui hecatombas sacrificarent. Plinius autem lib. 7. c. 51. non

λαν εἶπεν, ἡ Χρωτὶ δῖρα. καὶ τούτωνθεν παρὰ τοῖς Φιλλόλογοις ἡ λέξις ἐπὶ τῶν χειρῶν τάττανται. αἱ δ' ἐπὶ τῶν βαλίστων χρώμενοι, διαμαρτυροῦνται. * ἐλεγέ τε ὅτι * οἱ θεοὶ τὴν πρᾶξιν αὐτῶν καλοῦσιν. Ἄνδρων δ' ὁ Ἐφέσιος δύο Φησὶ γεγενῆσθαι Φερεκύδας, Συρίους τὸν μὲν, ἀστρολόγον ὃν δὲ θεολόγον, υἱὸν Βάδου, ὃ καὶ Πυθαγόραν σχολάσασα. Ερατοσθένης δ' ἕνα μόνον, καὶ ἕτερον Ἀθηναίων, γενεαλόγον. σάξεται δὲ τοῦ Συρίου τὸ τε Βιβαλίον ὁ συνέγραψεν, οὐ ἢ ἀρχῆ, Ζεὺς μὲν καὶ χρόνος εἰς αἰὶ, καὶ χθονίην. Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοί. * σάξεται δὲ καὶ ἡλιωτρόπιον ἐν Σύρῃ τῇ νήσῳ. φησὶ δὲ Δοῦρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἱερῶν, ἐπιγεγραφέας αὐτῷ τὸ ἐπιγραμματιδε,

* Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος ἦν δὲ τι πλείον.

Πυθαγόρῃ τῷ μῶ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἀπάντων ἔστιν ἀν' Ἑλλάδα γῆν. οὐ ψευδομαι ὡδ' ἀγορεύων.

Ἴων δ' ὁ Χίος περὶ αὐτοῦ Φησὶν,

Ὡς ὁ μὲν ἠρώρη τε κικασμένους ἦδε καὶ αἰδαί, καὶ Φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίωτον.

Ἐπερ Πυθαγόρῃς ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων Ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

Ἔστι καὶ ἡμῶν οὕτως ἔχον τῷ μέτρῳ τῷ Φερεκυρατίῳ.

Τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,

Ὅν τίκτηι ποτὲ Σύρος.

pediculis consumptam, sed serpentibus ex corpore eum pentibus mortuum esse scribit his veritas. Morbo enim vero tam infirma est multitudo, ut Pherecydes Syrius scribit. Serpentium ex corpore ejus eum pente exaruerunt. Aldob.

7. Χρωτὶ δῖρα. [Χρωτὶ legitur etiam Χρωτὶ. At χρωτὶ δῖρα conjunctim, [quod etiam affectur] nusquam legi, nec ab aliis ex vet. codice annotatum inveniri. Suidas hunc locum citans, χρωτὶ habet. Henr. Steph.

8. Οἱ θεοὶ τῶν πρᾶξιν αὐτῶν καλοῦσιν] θωροῖς est ἀσάβητος, sive mensa divinis ministris apta, diversa ab εἰσάβητος mensis, aliisque quae sunt usus humanis aptae. Οἶον περὶ σφαιρα, παρὰ τὸ τὰ θεῶ ἀσβί. De deorum lingua sive βάρβαρος, multa veteres; Homerus, Plato, Clemens, alii. H. Calaub.

9. Τὸν ἢ θεολόγον] Plutarchus quoque hunc, qui

nam ac dixisse, eum inde considera. Unde ea vox postea à Philologis in malam partem accipi solita. Qui autem ea in meliorem partem utantur, peccant. * Dicebatque Deos mensam thuron vocare. Porro Andron Ephesius duos tradit fuisse Pherecydes, Syros. Astrologum alterum, alterum Theologum, Badys filium, ejus Pythagoras studiosus fuerit. Eratosthenes unum tantum Syrium, alterum Atheniensem genealogum fuisse asserit. Servatur adhuc Pherecydis Syri, quem scripsit, libellus de Rerum Principio, ejus initium est: Jupiter quidem atque tempus idem semper, et Tellus erat. Terrena autem nomen fuit Telluri, postquam ipsi Jupiter praemium dedit. Servatur et heliotorium in Syria insula. Refert autem Darius in secundo Sacrorum, inscriptum ejus tumulo hoc epigramma.

* Desinit in me omnis sapientia prima, quod autem Pythagora nostro tribuatur palma, factior. Id. sed ob hoc quis primus erat in gente Pelasga.

Ion autem Chius de ipso sic scribit, Virtutum ornatus insignis atque pudore. Hic animo vivit suavior exanimis. Atque, ut Pythagora sapientia summa, virtutum.

Multorum mores vidit et edidicit. Est et nostrum sic se habens, carmine Pherecyatio: Insignis Pherecydes Syros quem pariter olim.

Φησὶν ὅτι περὶ αὐτοῦ θεολόγος. Ille verò Atheniensis Pherecydes γενεαλόγος, locis innumeris laudatur à veteribus Graecorum postquam interpretibus, aliisque auctoribus. Serabo quoque ejus meminit libro 10. Idem.

10. Cujus Pythagoram quoque auditorem fuisse.] Pherecydem Pythagorae magistrum fuisse tum Cicero locis duobus supra allatis tradit, tum Laërtius ipse in Pythagorae vita docet. Aldob.

11. Ζεὺς μὲν καὶ χρόνος εἰς αἰὶ καὶ χθονίην] Foras ita legendum, Ζεὺς μὲν καὶ Χρόνος εἰσάβητος καὶ Χθονίη. Chthonium nominat Empedocles illo versu, Ἐὐδ' ὄρασι Χθονίη τε καὶ Ἠλιότις τῶ ἀσάβητος. H. Calaub.

12. In Syro quoque insula Heliotorium servatur.] Videtur hoc nescio quo pacto huc irrepsisse. Quid enim ad Pherecydem, Heliotorium? Aldob.

* Turpes in pediculis Permutasse priorem Formam dicitur, atque Magnatum in regionibus De justis trahi, quò Donavit generosis Palmam illustrem Ephesinis. Oraclum fuerat, quod Solus noverat ipse Hoc mandans, moriturque Letur sic apud illos. Verum est hoc igitur, quod Si vero est sapiens quis, Fritus utilis usque Extinctusque juvabit.

Puit autem circa sexagesimamnonam Olympiadem. Est ejus quoque ad Thaletem hujusmodi epistola.

Pherecydis Thaleti, Bene moriari, cum tibi fatalis dies fu-

perverit. Morbus me invaserat cum tuas accepi literas: pediculis operiebar, et febriculi quatiebar totus. Mandavi itaque quibusdam ex familiaribus, ut cum me sepe llerint, ad te perferant quae scripsi. Tu autem liquidem ea probaveris cum sapientibus reliquis, ita legenda demum trades: fin autem improbareris, nolito edere. Mihi certe necdum satis placebant. Est ibi quidem non certa rerum fides. Neque enim id recepi, neque quid sit verum me scire professus sum: forte quaedam de Theologia referavi; cetera intelligere oportet. Omnia quippe indico potius, quam aperio. Morbo autem diebus singulis invalescente, neque medicorum quempiam, neque amicorum penitus admitto. Ceterum afflidentibus praeforibus, et interrogantibus quo in statu sim, digito per ostii claustra dimisso, quam pessilenti malo teneat, ostendi: admonique ut postredie conveniant ad solennes Pherecydis inferias.

13. Fuit quinquagesima nona Olympiade.] Cicero de Pherecyde lib. 1. Tule. quæst. Pherecydes, inquit, Syrius primus dixit omnia hominum esse sempiterna. atque ante sunt enim meo regnante gentis. Quod si fuit Servio Tullio regnante Pherecydes, haud falso dicitur à Laërtio quinquagesima nona Olympiade fuisse. Nam Tarquinium superbus, qui rex post Servium Tullium fuit, regnum cepit anno tertio sexagesimae primae Olympiads. Idem.

14. Ἴβρον] Pro Ἴβρον legitur etiam Ἴβρον, in plerif-

* Ἔς Φθίρας λόγος ἔστιν Ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος, Θείαι τ' εὐθὺ κελύειν Μαγήτων, ἴνα νίκη Δοῆ τοῖς Ἐφέσῳι Γενναίος πολιταῖς. Ἦν γὰρ χρησμός, ὃν ἦδε Μούνης, τοῦτο κελύειν. Καὶ θήσκει παρ' ἐκείνοις. Ἀρ' οὐ τοῦτ' ἀρ' ἀληθές. Ἦν, εἰ τις σοφὸς, ὄντως. Καὶ ζῶν ἔστιν ὄνησις, Χ' ἄταν μὴδ' ἐπάρχη.

13. γέγονε δὲ κατὰ τὴν πεντηκστήτην ἑννιάτην Ὀλυμπιάδα. καὶ ἐπέστειλεν αὐτῷ Φερεκύδης Θαλή.

* Ἐν θήσκει, ὅταν τει τὸ χρεῶν ἦαι. νεύσῃς με καταλελάθῃς, δεδεγμένον τὰ παρὰ σοῦ γράμματα. Φθειρῶν ἔβρον πάς, καί με εἰχεν ἠπιάλος. ἐπέσκησα δ' ἄν τοῖσι οἰκήτησι, ἐπὴν με καταβάλωσιν, ἐς σὲ πηγήρα φηγήνεγκαι. σὺ δὲ ἦν δοκιμώσης σὺν τοῖς ἀλλοῖς σοφοῖς, οὕτω μιν φῖνον ἦν δὲ οὐ δοκιμώσῃς, μὴ φῖνης. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐκα ἦδανεν. ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκέη πρηγματων. οὐδ' ὑποχρῆμαι οὐτ' ἀληθές εἶδεναι. ἄσασα δ' ἀν' ἐπιλέγη θεολογῶν, τὰ ἄλλα χρῆνεν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῆ δὲ νόστῳ πιεζόμενος ἐπιμάλλον, οὐτε τῶν τινα ἰητρῶν, οὐτε τοὺς ἐταίρους ἐτίμη. προσεστώσῃ δὲ τῇ θύρῃ, καὶ εἰρομένης οὐκίον τι εἶν, δειὸς δακτυλον ἐκ τῆς κλειθῆρης, εἶδειξ' ἀν' ὡς ἔθου τοῦ κακοῦ. καὶ προῖπ' αὐτοῖσιν κρῖεν εἰς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδων ταφάς.

15. Ἄσασα δ' ἀν' ἐπιλέγη θεολογῶν, τὰ ἄλλα χρῆνεν] Hæc ego non capio: capiam si sic scribantur, ἄσασα δ' ἀν' ἐπιλέγη θεολογῶν, ἄλλα χρῆνεν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. Quæcunque, ait, leges ad deos pertinere videlicet sunt intelligenda: omnia enim scripta sunt a divinis. H. Calaub.

16. Digito per ostium immisso ostendi quantum vi morbi laborarem.] Pherecydem ob morbum turpitudinem me-

